



Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Dvbivm II. Circa illa verba, Fratrum B. Mariæ de monte Carmelo: ubi disseritur, quare Religio Carmelitarum titulo B. Mariæ Virginis insigniatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

Ludo. Vi- Regulam tenebant, Canonicis appellavit. Et
vis. Na- quamvis Ludovicus Vives (teste Navar. *Cap. cui*
varrum. *portio num. 2.*) in hac Canonicorum Regularium
 nomenclatura bactologiam, (hoc est, inutilem
 ejusdem nominis repetitionem) committi asserat:
 & ob Græci sermonis imperitiam, hanc fuisse in
 vulgo introductam etymologiam contendat, ig-
 norante, utriusque nominis non abhorret Duarenus
de beneficijs lib. 1. Cap. 18. quare ibi Canonicos potius
 fuisse dictos à Canone, hoc est, à pensione, sive an-
 nona, quæ ipsis pro stipendio, & mercede distri-
 buebatur, existimat. Canonicam enim, ac certam,
 ut ipse asserit, ordinariamque pensionem in tantum
 in Ecclesia accipiebant, cum ceteris clericis non
 certa portio ex incertis, & contingentibus obla-
 tionibus, quæ fiebant in Ecclesia, contingeret:
 quare illi Regulares Canonici sunt dicti, hi verò
 minimè: tamen à communi sententia, & recepta
 Canonicorum regulatum etymologia non esse
 recedendum existimo, præsertim cum œcumenica
 concilia, & summi Pontifices sic passim eos appel-
 lent, Ea verò, quæ opponunt prædicti Auihores,
 non satis cautè fuisse objecta, & graviter demon-
 strant Covarruvias, Joannes de Miravalle, Joan-
 nes Trullo, & alij apud Navarrum, ubi supra; qui
 facile eorum argumenta diluunt.

Canoni- Primò, quia censendum non est, tot ac tantos
d Regu- viros, tam ejusdem, quam aliorum Ordinum,
la es un- Græcè ac Latine peritissimos ignorasse, *Canon*
de dicti. Græcè idem esse, quod Latine *Regula*, Quod qui-
 dem, ut Navar. ait, auditor canonum annulos
 novit. Secundò solvant, quia quando vocabula
 sunt diversarum linguarum, apud fieri solet ejus-
 dem verbi congeminatione, ut in illo *Marci 4.* Abba
 Pater, & ad *Rom. 8.* Clamamus *Abba Pater*: imò in
 eadem lingua ejusdem verbi repetitio non semper
 Bactologiam redolet, cum fiat non raro, ut exci-
 tetur affectus: ut illud Psalmi, *Deus Deus meus*: &
 quod Christus in cruce clamavit: *Holois, Holois La-*
masababani. Quare in præposito duplicata forte
 fuit nomenclatura, ut *Regularis Canonicus*, dum au-
 dit, bis se regulatam appellari, magis suæ Regulae,
 & professionis obligationem expendat. Ac tan-
 dem ultimo, dicti sunt *Canonici Regulares* ad distin-
 ctionem aliorum Canonicorum, qui est simul, &
 Regulariter suo modo ex Ecclesiæ patrimonio
 vivunt; *Regularis* tamen propriè non sunt: quia
 professionem monasticam non emittunt. Prædi-
 cti verò, & *Canonici Regulares* propriè appellantur,
 quia stricti sunt professionis vinculo, ut optimè
 notat Navarrus, ut supra.

Cavarr- Ceteras verò acceptiones, quæ huic voci *Regula*
ur. Joas. conveniunt, optimè quoque Religionis regulis
Mira. quadrant. Nam sive *Regula* dicatur à rectitudine,
Joas. Trull. qualis est illa, qua utuntur scriptores, lignarij, vel
NAVARRUS cæmentarij, sive dicatur à regendo, quo sensu dixi-
 mus usurpari pro brevi in qualibet arte traditione
 documentorum: utroque sensu, ut egregiè notavit
 Umbertus in *Exordio suarum enarrationum in Regu-*
lam Divi Augustini Cap. 7. monachorum institutum
 congruè *Regula* dicitur: Primò, quia sicut per re-
 gulam distorta diriguntur, ita etiam per hanc nor-
 mam vivendi distorti mores diriguntur. Item, sicut
 per illam gibbi removenæ, ut patet in cæmentario:
 sic per istam gibbi superbi, & superfluitates
 complanantur. Item, per regulam res quadrantur,
 ut lapides redduntur quæ erant opere quadro. Sic
 per Religionis regulam fiunt homines quadri-
 virtutibus Cardinalibus, ut sint aptiores ad officio
 cælesti. Item, habilitantur res diversæ, ut fiant aptæ
 conjunctioni in unam, ut patet in cæmentarijs.

Marc. 4. Sic per regulam monasticam fiunt diversi unam
Ad Rom. 8. in Domino. Item, sicut scriptor, qui de Regula
 non curat, frequenter distortè scribit: sic discipuli
 propriam regulam negligentes distortè vivunt.
 Qui autem secundum eam, rectissimè vivunt. Ec-
 quemadmodum ex applicatione regulæ quando
 que res, quæ videbatur recta, apparet distorta, vel
 gibbosa, quæ apparebat plana: sic procul dubio si
 diligenter vita multorum sub regula degentium
 ipsi regulæ comparatur, apparebit distorta plus,
 quam antea credebatur. Secundo etiam modo
 potest dici *Regula*, quia sicut regula in artibus doc-
 cet artem sciendi: sic ista artem vivendi. Et sicut
 per regulam regit se quis in scientia: ita per hanc
 in vita. Hæc Umbertus, *Ubi supra.* Quibus aptè
 declarat etymologiam & officium Regulae Mo-
 nasticæ ex comparatione ad alias regulas.

Psal. 62. Propriè tamen, & in rigore, *Regula*, de qua in
 præfati præfati intendimus, definiti sic rectè
 posset: *Regula monastica est quadam Evangelica vi-*
vendi norma ab Ecclesia approbata, qua trahit viam
tendendi ad perfectionem secundum tria substantialia
vota, & alias observantias proprias Religionis. Hæc est
 propria definitio Regulae: alix verò superius assigna-
 tæ potius sunt descriptiones quadam secun-
 dum hujus nominis, *Regula*, etymologiam, & vari-
 am ejus acceptionem. In specie verò, adæquata
 nostræ Regulae definitio fortè sic tradi posset: *Re-*
ligionis Carmelitarum Regula est quadam norma vi-
vendi ab Alberto Patriarcha Hierosolymitano tradita,
ab ipsi, & à sede Apostolica approbata, dirigens ad
charitatis perfectionem acquirendam, pontissimam
oratione ac meditatione continua, quæ est veluti
immediatus ejus finis: deinde cellulae clausura,
manuum labore, ac strictissima abstinentia, & silen-
tio, tanquam medijs ad prædictum finem destina-
tis.

Cap. 91. **D V B I V M II.**
 Circa illa verba, *Fratum B. Mariæ*
de monte CARMELO: ubi differitur,
 quare Religio Carmelitarum
 titulo B. Mariæ Vir-
 ginis insigniatur.

Cap. 91. **RELIGIOSI** omnes Patronum aliquem, sui
 status, & Regulae proprium Authorem cog-
 noscunt. Alij enim *Antonium*, alij *Basilium*, alij *Be-*
nedictum, alij *Franciscum*, aut *Dominicum*, ut insti-
 tutorem, & Patrem venerantur; Carmelita verò *JESU*
 eius *Eliam* magnum *DEI* prophetam suæ Regulae *MARIA*
 authorem, propriique instituti Fundatorem ha-
 beant (ut latius infra prosequemur) præter hunc *disciplina*
 tamen Patronum, illud habet Religio hæc, ut spe-
 ciale privilegium, ut sit sub patrocinio, & tutela *cap. 2.* &
 beatissimæ Virginis *MARIÆ*. Nam ut in magna *commento*
 domo, præter Patrem familias, matrem etiam ali-
 quam esse necesse est, non solum ad ginnendos li-
 beros, sed ad eos deinde lactandos, & alendos: ad hæc
 quæ si mulier sit fortis, qualem depinxit Sapiens, verba
 sæpe familiæ vitam excellit, & domestici ejus ope,
 & auxilio majorem utilitatem, ac solatium sentire
 solent: sic in hac nostra Religionis domo, est
 primi Parentes *Eliæ* & *Eliþem* fuerint, oportebat
 tamen propriam esse matrem, quæ ad spiritualem
 hanc Religiosorum familiam producendam, &
 eandem nutriendam, & propagandam, suis
 virtutibus, officijs, ac meritis con-
 curreret.

IESU
 Spirit.
 II
 VIII
 26

curretet. Hæc autem est gloriosissima, virgo DEIPARA, omnium mulierum, ac virorum fortissima, quæ in domesticis suis vitam hanc producere & conservare, omnemque eis leuitiam & opem impartiri solet. Et quamvis hæc mundi Regina in omnes Ecclesiæ status, ac in Religiones specialius lumen & auxilium suum diffundat; verum circa Carmeli incolas, eorumque successores potissimum suum studium, ac patrocinium, eos ubique defendendo, propriè que suo nomine, & titulo honorando, demonstravit.

Religio igitur nostra sub tantæ Virginis patrocinio, tanquam sub amantissima umbra, ac sub præsidio tutissimo, DEO militat. Quomodo autem beatissima virgo Religionem istam præcipuo amore, & singulari cura fuerit prosequuta, & ob quam rationem specialis Patrona, & tutrix illius constituta fuerit, & quo titulo Fratres Carmelitæ Virginis MARIÆ præ aliis nomen assumperint, jam pergitur explicare, si prius id omnibus notum sit, nullum esse in Ecclesiâ Regulam, quæ titulo tam honorifico insigniatur. Quia quamvis sint ordines alii, qui simili inscriptione gaudeant, eorum tamen Regula non Virginis MARIÆ, sed sub aliorum Patrum nomine traditur. Est enim peculiariter is titulus nostræ Religionis, & Regulæ à temporibus antiquis attributus, eumque Summi Pontifices jam diu confirmaverunt: simulque hunc Ordinem à virgine editum tradiderunt. Sic SIXTUS IV. in quodam diplomate nobis concessio id sequentibus verbis testatur: *Dum attenta (inquit) meditatione pensamus, quod virgo venerabilissima, quæ florem speciosissimum Dominum nostrum IESUM Christum ineffabili sancti Spiritus cooperante virtute genuit, produxitque sacrum Ordinem B. MARIÆ de monte Carmelo à sede Apostolicâ, pluribusque Romanis Pontificibus approbatum, quem Iesus gloriosissima DEI genitricis semperque Virginis MARIÆ speciali titulo voluit insigniri &c.* Eodem ferme modo loquuntur Pontifices SIXTUS IV. successores, & novissimè GREGORIUS XIII. in Bulla, quæ incipit, *Ut laudes gloriosissima*

Sixtus IV.

Joannes Patriarcha Hierosolymis.

Rationes producuntur circa Carmelitæ Fratres B. M. V. dicuntur Nubecula à S. Elia in monte Carmelo visa quid portenderit?

eisdem ferè, ac SIXTUS IV. utitur verbis. Imò omnibus Fidelibus Ordinem nostrum sub tit. B. MARIÆ Virginis nominantibus INNOCENTIUS IV. decem dies indulgentiarum contulit: URBANUS vero VI. tres annos, & totidem quadragenas indulg.

Su igitur prima ratio, quare Carmelitæ meritò nuncupari debeant Fratres B. MARIÆ Virginis de monte Carmeli. Desumitur autem hæc ratio ex Joanne Patriarcha Hierosolymitano, ex libro de instit. monachorum in veteri lege exortorum, & in nova perseverantium, qui habetur 9. Tom. Bibliotheca SS. ubi is Cap. 36. & sequentibus aliquas colligit rationes, ob quas hic O. do hoc B. MARIÆ Virginis titulo fuerit honoratus.

Prima, propter primatiam Ordinis Carmelitarum in laudem Virginis MARIÆ institutionem. Nam ELIAS hujus instituti monarcha in Carmeli monte orationi incumbens, dum septima vice de maci nubecula conscenderet (ut 3. Reg. 18. nar. historia) septima ætate Virginem nascituram, & filium DEI parituram præcognovit, ex tunc, in virginitate perpetua ad honorem ejusdem virginis in Carmelo Religionem fundavit. Curaveruntque (ut verbis prædicti Joannis utar) ex tunc successores ELIÆ cum devotione assidue huic virgini deferre, dudum eorum antecessoribus revelata, ac desiderata, & postea eis exhibitæ, & studuerunt specialiter hanc virginem ideo sibi ipsis in Patronam eligere, quia noverunt ipsam solam singula-

riter eis conformem in primitiis virginitatis spontaneæ. Quemadmodum enim virginitas spontanea fuit primò per pifcos professores hujus Religionis inchoata, & in viris introducta: ita eadem virginitas fuit postmodum per DEI genitricem primò in feminis introducta, & incepta. Propter dictam ergo conformitatem seipfos Fratres B. MARIÆ Virginis appellarunt. Hæc Joannes Patriarcha, ubi supra.

Secunda ratio, eaque potissima, quare nostri fratres dicti sint Virginis MARIÆ, desumitur ex Carmelitarum varijs, & gravissimis Authoribus. Nempe, quia Carmelitæ fuerunt primi, qui in Ecclesiâ DEI templum, sive sacellum in honorem B. MARIÆ Virginis erexerunt. Ita in primis testatur Joannes Patriarcha, ut sup. c. 36. qui in loco illius præclaræ visionis, ubi ELIAS nubeculam ascendentem vidit, in qua sibi ortus virginis fuit præostentus, asserit, monachos Carmelitas an. incarnat. Filij Dei 83. ædificasse virgini capellam quandam in monte Carmeli juxta fontem ELIÆ: ubi professores præfati seipfos huic virgini commendantes, singulis diebus in septem horis Canonicis ad effundendum dictæ Virginis, & ejus filio sedulas preces ac laudes, etiam tunc semper conveniebant; & propter hanc causam ceteri, etiam eorum, qui à religione externi erant, eos deinceps Fratres B. MARIÆ Virginis de monte Carmeli appellaverunt. Hæc Joannes Hierosolymitanus. Cui authorum turba subscribit. Et in primis (ut alios ex nostris præteream) Waldensis de Sacramentalib. tit. 9. contra Waldenses, & in doctrinali fidei art. 3. docet ex testimonio Joannis præfati, & ex Armachano Ecclesiæ Hiberniæ Præsule, Carmelitas ob hanc rationem, quia sacellum virginis primi dicantur, Fratres virginis MARIÆ fuisse appellatos. At igitur Armachanus apud Waldensem in sermone de conceptione B. Virginis MARIÆ, quem prædicavit anno Domini 1342. in conventu Carmelitarum Avinionne: *Quoniam ut dicitur fide digna historia, à tempore Elia & Elisei, qui sæpius morabantur in monte Carmelo, juxta Nazareth civitatem Domina nostra ad tria milliaria, solebant homines devoti secretis habitare usque ad tempora Salvatoris. Et tunc illi Eremita, prædicantibus Apostolis, inter ceteros sunt conversi: & in uno latere montis ipsius primi Ecclesiam in honorem B. Virginis construxerunt: & ob hoc nimirum inter Religiosos Domina nostra primitus sunt adscripti, ut vocarentur FRATRES B. MARIÆ DE MONTE CARMELO.* Hæc Armachanus. Hujus Armachani testimonij post Waldensem ut supra, meminit Navar. c. 21. n. 27. de Horis Canonicis: ubi in hujus veritatis comprobationem quædam carmina affert ex Mantuano, qui Parthenices Mariæ l. 3. fol. 88. sic MARIÆ Virginis circa Carmeli montis incolas amorem, vicissimque eorum obsequium post ejus mortem in erigendo ei oratorio, sive sacello, aptè (ut solet) describit his verbis:

Huc igitur si quando quies, vacuumque negotij
Tempus erat, veniens curas levibus, & ipsa
Majestate loci largè oblectata, redibat.
Propterea montana viri spelaæ colentes
Auditò illius fato, sublimè sacellum
Apricis posuere jugi primi, atque quotannis
Sacra instaurantes, hymnos, & thura ferebant.
Namque ipsi sese, mox ut vulgata salutis
Fama fuit, Christi magni junxere ministri,
Factores operis sancti, sociosque laborum.
Propterea istorum longos servata per annos
Posteritas jungit MARIÆ cum nomine, Montis
Nomina Carmeli, &c.

Idem

Idem car
pra. Com
comproba
num verit
culo perfec
his verbis
solum (ing
massimi vir
Proprietar
monte Carm
riam, &
Sparsent
Carmeli in Carm
montis Salvator
incola. modo Jo
Deiparæ rion virg
culat, & ipse ait, y
obsequis rum, li
singula lum ac p
cher de- Acc
Spander quonda
bus Car rum led
Virginis ab exor
maximo veron
Carmel mitric
sus ad qus de
Carmel hodie
& Vi denon
amor Et in
rem quic
vora prim
sar me
id à A E
Hier. Pla
m.
Deipar
monte
Carme
lum nonn
quam
adire lo
lebat.
Paul.
Mor.

Idem cum Mantuano sentit Navarrus, ut supra. Commentator Vaddius in hujus veritatis comprobationem, adducit Josephum Antiochenum vetustissimum historiographum, qui in speculo perfectæ militiæ primitive Ecclesiæ cap. 12. his verbis adimplatur prædictis: *Perfectionum militum (inquit) Christi coadjutores surrexerunt strenuissimi viri solitari contemplationi dediti, sanctorum Prophetarum ELIÆ, & Elisei imitatores, qui de monte Carmeli descendentes, per Galilaam, Samariam, & Palaestinam fidem Christi constantissime sparserunt: quique in virginis MARIÆ honorem in Carmeli montis delivro Oratorum fabricantes, in Saluatoris matris specialissime servierunt.* Ecce quomodo Josephus, Carmelitas non solum oratorium virginis struxisse, sed ipsos specialissime, ut ipse ait, virgini intervisse, testatur. Igitur, quid mirum, si primi Carmelitarum Virginis MARIÆ titulum ac patrocinium fuerint consequuti?

Carmeli montis incolæ Deiparæ cultai, & obsequiis singularet de diti.

Accedit etiam Joannes Tii hemius Abbas Spanhemensis, scholæque Heidelbergensis quondam clarissimum lumen, qui in *lib. de laudibus Carmelitarum cap. 7.* ita scribit: *Sicut ex veterum lectione didicimus, titulum B. MARIÆ semper Virginis Carmelitu convenire maxime solum. Nam ij ab exordio sua institutionis DEI genitricem semper maximo honore, & reverentia sunt prosequuti. Enimvero non diu post Domini passionem, fratres montis Carmeli capellam in ejusdem montis latere in DEI genitricis honorem construxerunt. eamque in Ordinis sui advocatam ac patronam elegerunt, & FRATRES ejus dei neceps appellati sunt. Sicut ergo à CARMELO Carmelita: ita à capella, quam edificaverunt, usque in hodiernum diem FRATRES Beatissime DEI genitricis, & Virginis appellantur. Et digna quidem Carmelitæ denominatio, ut, qui DEI Matrem specialis semper amore venerantur, etiam illius sint titulo clariores. Et infra, mirum erga Carmelitas Virginis amorem hujus verbis demonstrat: *Nec dubium mihi est, quin DEI parens MARIA hunc Ordinem Divinali favore prosequatur: quem, & loco victum, & tempore primum sibi & Filio in obsequium eorum recognoscit. Digni profectò sunt fratres Carmelita sacratissima Virginis titulo insigniri. Prædicta Tu hemius.**

Hier. Plat.

Ante omnes verò auctores prædictos, docuit id historia, quæ Romana dicitur: in qua de templo à Carmelitis Virginii dicato sic scriptum invenies: *A tempore (inquit) ELIÆ & Elisei Prophetarum, Religiosi de numero eorum, qui morabantur in monte Carmelo, juxta civitatem Domina nostra Nazareth, secretius solebant inhabitare usque ad tempora Salvatoris: qui tandem, prædicantibus Apostolis, in fide confirmati, in uno latere ipsius montis, primò Ecclesiam in honorem Virginis Mariæ construxerunt. Meminit etiam hujus oratorum in obsequium Virginis à Carmelitis constructi Hieronymus Plato, de bono status Religiosi lib. 2. cap. 22. ubi nomen ab eo factor Carmelitas accepisse, quia prima omnium B. Virginii in terrarum orbe dicata Ecclesia, ab eis fuerit erecta.*

Paul. Mor.

Tenuit etiam id nostra ætate Paulus Morigia Ordinis Jesuatorum, qui in *lib. de origine Religionum lib. 2. cap. 30.* aperte fatetur, Carmelitas gloriosum Virginis nomen, & patrocinium præ ceteris, & meruisse, & accepisse; quia primi sacellum, sive Ecclesiam in Virginis MARIÆ honorem in Carmeli monte fundaverunt.

Si verò ad Auctores Ordinis gradum facere liceret, innumera blem ferè eorum multitudinem possemus adducere, qui uno ore, & sententia hanc veritatem, ut certam, ut firmissimam, & ut in Ordine à vetustis temporibus à majoribus traditam

Thom. à Jesu Oper. Tom. L

verè & piè farentur. Opus tamen non est proprios testes in medium profere, ubi tot extranei abundè suppetunt.

Luculenter igitur ex præcedentibus constat, præclarum Virginis MARIÆ cognomen, ac titulum, Ordinem Carmelitarum merito sibi præ ceteris Ordinibus vindicasse: quia hujus instituti professores primi fuerunt, qui virginis MARIÆ in primo Ecclesiæ sæculo oratorium construxerunt: primi etiam, qui ejus obsequio, & amori inter ceteros Religiosos addicti fuè: primi iidem, qui tantæ Virginis conversationem, & familiare colloquium meruè: Nam (ut piè Mantuanus sentit) MARIA non rarò Carmeli incolæ invisere solebat, eorumque colloquio, & familiaritate oblectari. Quod ex eo opinor maxime credibile, quia cum Nazareth (ut auctores supra adducti affirmant) tribus miliaribus tantum distaret ab Eliæ fonte, sive Carmeli vertice, quid mirum, si sanctissima virgo Eremitæ Carmeli, cujus sanctitas & religio totam Palaestinam, & Alexandriam illustraverat, non sæpe adiret, eorumque colloquio & necessitudine frueretur? Maxime cum post passionem Christi eos ad fidem, & Evangelii prædicationem convertos videret.

Mantuanus.

Carmeli incolæ Deiparæ colloquio ac familiaritate dignati fuè.

Vinc. Bel.

Nec ignoto, quosdam etiam hoc Ecclesiæ nascentis tempore alia Virgini MARIÆ templa constructa referre. In primis enim Vincencius Belvacensis lib. 3. in *Speculo hist. cap. 92.* testatur, Martiæ, Mariæ fororis hortatu, postquam in Galliam ex Palaestina mirabiliter (Lazaro, & Maximo comitata) pervenit, post novam Evangelicæ doctrinæ lucem Massiliensibus demonstratam, demum factum esse, ut duo templa, alterum Christo Domino, alterum verò ejus Genitrici constructa fuerint. Nec me lateat, memoria esse proditum, Apostolorum sæculo templum aliud virgini fuisse dicatum. Scribit enim Raphael Volaterran. lib. 1. *Volaterr. Geographia*, Antaradi (quæ & Anterodus dicitur, nunc autem Tortosa appellatur, antiqua & egregia Phœnicæ urbs in litore maris sita, (ut ex B. Hieronymo in *Ezechielem cap. 27.* & ex Guilielmo Tyr. 7. *belli sacri cap. 15.* colligitur) sacellum stare, quod primus omnium divæ Genitricis Petrus Apostolorum princeps excitaverit: & in quo primum ipse quoque sacrificavit.

Volaterr.

Hieron. Guid. Tyr.

Imò qui Hispaniam, & res gestas illic à Jacobo Apostolo describunt, constantè affirmant, sanctissimam Virginem in civitate Cesar augusta eidem Apostolo apparuisse, & post apparitionem, templum vel sacellum, quod nunc etiam est celeberrimum, & vulgari Hispanico *Nuestra Señora del Pilar* appellatur, eodem Apostolo auctore erectum fuisse. Hanc verò primam in toto orbe Christianorum Ecclesiam variis modis, tabulis, & testimoniis, perperua gentis Aragoniæ fama, simul & traditio clamant. Quæ de re etiam, post Beutherium, meminit Joannes Basseus in *Chronico rerum Hispanicarum.* Verustissimum autem, & omnibus prius templum à Carmelitis fuisse constructum, gravissimorum virorum auctoritas, quos supra retulimus, luculenter confirmat, quidquid Vincencius, Volaterranus, Beutherius, aut Basseus, scribunt. Nam cum historiæ fides ex numero & testimonio gravitate crescat, tot sunt pro nostra sententia testimonia, simul cum antiquissima Religionis traditione, ut minime vinci, ac superari ab auctoritate paucorum, ac singularium testium queat. A his insuper rationes in hujus tituli confirmationem congregaverunt Waldensis, Joannes Patriarcha Hierosolymitanus, Paleonidorus, & alii, quibus merito, ac jure,

Beuther. Jo. Bass.

Paleonid.

LESU
Spiri.
II
VII
2-6

Hoc festum & officium à Clemente X. extensum fuit ann. 1674. ad omnia regna & Provincias Hispaniarum Regi subiectas, & an. 1675. ab eodem Pontifice ad omnes dioceses ac Provincias hereditarias Dominus Austriae, pro omnibus utriusque sexus, tam secularibus, quam Regularibus, qui ad Horas Canonicas tenentur.

nos fratres B. Virginis fuisse nuncupatos adnoscuntur probare. Eas tamen brevitatis causa, ad alia properantes omittimus. Verum prætereundum non est sacre Rituum Congregationis eximium testimonium, quod præbuit approbando Lectiones secundi Nocturni *Festi Commemorationis solennis Beatissima Maria V. de monte Carmelo*, quas Eminentiss. Card. Belarminus recognovit, & approbavit; imo, ut quidam volunt, composuit, quæ sic habent:

Cum sacra Pentecostes die Apostoli cælitus afflati variis linguis loquerentur, & invocato augustissimo JESU nomine mira multa patravent, vixit plurimi, qui vestigiis sanctorum Prophetarum Eliæ ac Elisei institerant, & Joannis Baptistæ præconio ad Christi adventum comparati fuerant, retum veritate perspecta atque probata, Evangelicam fidem confestim amplexati sunt, ac peculiari quodam affectu beatissimam Virginem (cujus colloquio & familiaritate feliciter frui potuere) adeo venerari cœperunt, ut primi omnium in eo montis Carmeli loco, ubi Elias olim ascendentem Nubeculam Virginis typo insignem conspexerat, eidem purissimæ Virgini sacellum construxerint.

Ad novum ergo sacellum sæpè quotidie convenientes, tribus piis, precationibus ac laudibus beatissimam Virginem vel singularem Ordinis tutelam colebant. Quamobrem Fratres beatæ Mariæ de monte Carmelo passim ab omnibus appellari cœperunt; eumque titulum Summi Pontifices non modo confirmarunt, sed & indulgentias peculiares iis, qui eo titulo vel Ordinem, vel Fratres singulos nuncuparent, concessere. Hactenus Lectiones illius sacri Officii, sub & à PAULO V. etiam approbatae.

Et hæc de titulo & superscriptione Regula.

D V B I V M III.

De Regula, quam primitivam vocant, Authore, tempore, & confirmatione.

Appello Regulam primitivam, eam, quam Albertus Patriarcha Fratribus suis Eremitis in Carmeli monte, & aliis Syriæ partibus degenibus tradidit. Non quia hæc fuerit omnino prima, sed quia potissima sit inter alias regulas, quas nostra Religio agnovit. Fuerunt enim in Carmelitarum Ordine à tempore ELIÆ, familiarique Prophetarum, variæ vivendi regulæ, variaque instituta, ut supra retulimus. Sed ea, quæ ab Alberto condita fuit, etsi tempore fuerit ultima, à nulla alia perfectione superatur. Ejus igitur in 2. part. hujus operis Authorem inquirimus, simul & tempus, in quo condita, & majoribus nostris tradita, ac tandem quando, & à quibus Pontificibus fuerit confirmata.

Primò de Authore ex ipsa Regula inscriptione constat, in cuius limine habetur, ALBERTUS DEI gratiâ Hierosolymitana Ecclesia vocatus Patriarcha dilecti filii. Num de hoc unquam quis dubitavit? Is enim Patriarcha (ut nos supra probavimus) datas à Joanne Patriarcha leges, & utiliter admodum auxit, & eas ad commodiorem vitæ formulam redegit. Illud tamen apud omnes non constat, an Albertus hic, qui Regulam condidit, fuerit montis Carmeli incola, & Elianæ familiaris alumnus. Id verò mihi compertum vide-

tur, quod in primis probat, ex Martyrologio Molano, qui octava die Aprilis illum inter nostros Sanctos annumerat, & Erardus Carthusianus in suo temporum Fasciculo circa annum 1293. idem censet olimque de eo in Ordine eodem die celebrati consueverat. Hoc ideo prænotavi, quia ex utroque (nempe ex sanctitate vitæ mortisque integritate, & ex professione una cum Carmelitis) magna Regula ab ipso tradita dignitas acerescit. Nam ex hoc, quod ipse quid Fratribus expediret, quidve illis imperari oporteret, prius experimento didicerit, Regulam discretionem conspicuam condidit: ex vitæ verò perfectione salutaria præcepta emanarunt.

De tempore verò, quo Albertus Regulam hanc Fratribus suis Carmelitis dedit, non satis liquet apud Authores. Tritemius *lib. de Laudibus Carmelit. cap. 4.* existimat, illam anno Domini 1122. sub Henrico, & Calixto Papa II. fuisse scriptam. Polydorus de inventoribus rerum *lib. 6. cap. 3.* circa annum Domini 1210. Sabellicus anno 1220. Pontacus Burdegalemsis 1198. Chronica mundi *sexta ætate fol. 207.* & Supplementum historiarum *lib. 13. anno 1200.* Rebarodus Florentinus in *Chronica universalis* anno 1205. Nos verò ommissis illorum sententiis, ut certam & veram statuamus, Albertum Regulam dedisse circa annum Domini 1205. Ideo autem prædicti Historiographi variarunt, quia cum hæc Regula tempore, quo Carmelitarum in oriente degebant, data fuerit, non mirum, quod Scriptores ipsos lateret.

Quando hæc Regula Alberti, & à quibus Pontificibus fuerit approbata, restat, ut aperiamus. In primis communis Scriptorum sententia tenet, illam ab HONORIO III. fuisse confirmatam. Sic docuerunt Antoninus 3. *Parte hist. tit. 20. cap. 5.* Vincentius in *historiæ lib. 31. cap. 123.* Philippus Bergomen. in *supplemento historiarum lib. 13. in enarratione anni Christi 1200.* Tritemius de laudibus Carmelitarum *cap. 4.* Cassaneus in *Catalogo glor. mund. 4. parte, consideratione 70.* Paulus Morigia de origine Religionum, *cap. 30.* Imò inter authores seclè non est, qui ab hoc dissentiat. Quo verò anno HONORIUS III. id præstitit, aperire etiam oportet. In qua etiam re Philippus Bergomen. *Chronica mundi, & Paulus Morigia*, ut supra, & inter juniores Hieronymus Piao de bono status *lib. 2. cap. 22.* Garibay *Tom. 1. lib. 1. cap. 28.* & Manuel Rodriguez in *questionibus Regularibus questione 1. in articulo de origine Carmelitarum*, Carolus Tapia in *authentica ingressi. verbo monasteria. cap. 17. de antiquitate Ordinis Carmelitarum*, ac omnes Ordinis Scriptores censent, HONORIUM III. anno 1. sui Pontificatus Regulam Alberti confirmasse. Idque expressè patet ex bulla HONORII III. cuius verba sunt: HONORIUS Episcopus dilecti filii Priori, & fratribus Eremitis de monte Carmeli. Nos normam vestram vivendi regulariter ab Alberto Patriarcha traditam, quam ante concilium generale vos dicitis humiliter suscepisse, in posterum vos, & successores vestri, quantum cum DEI adiutorio poteritis, observetis. Et in remissionem vobis injungimus peccatorum. Nulli ergo hominum liceat, &c. Datum Roma anno Domini 1216. 3. Kalend. Januar. Pontificatus nostri anno primo.

part. 2. Directorij Regul. Tract. 3. disp. 6. sect. 2. & ab illo ibid. laudati Authores.

Postea confirmata Alberti Regula incipit eadem Al. fuit confirmata esse alle. 47. ubi Gregorius. Patriarcha. conam. gula ceter. Quibus INNO. Senticid. cap. 5. h. in Europ. nem bur. Papa II. ambros. multum gulam. Ielcas. CEN. stram. Carol. verbo. veltig. cepta. CEN. Con. va. lib. 6. disol. tuon. C. Lat. exp. tera. nim. off. cer. fu. R. & Cap. N. nimia. religio. Dom. Ante. cilu. ter. lic. bat E. scopio. novat. Relig.

